

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

KABUL EDİLEBİLİRLİK HAKKINDA KARAR

Başvuru No. 54175/08

Neziha ZEBİL ve diğerleri / TÜRKİYE

Başkan

Egidijus Kūris,

Hâkimler

Ivana Jelić,

Darian Pavli

ve *Bölüm Yazı İşleri Müdür Yardımcısı* Hasan Bakırcı'nın katılımıyla, 12 Mayıs 2020 tarihinde, Komite olarak toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm), yukarıda belirtilen 25 Ekim 2008 tarihli başvuruyu ve davalı Hükümet tarafından sunular görüşler ile başvuranlar tarafından bunlara cevaben sunulan görüşleri dikkate alarak, gerçekleştirilen müzakerelerin ardından aşağıdaki kararı vermiştir:

© T.C. Adalet Bakanlığı, 2020. Bu gayriresmî çeviri, Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığı tarafından yapılmış olup, Mahkeme açısından bağlayıcılığı bulunmamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığına atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir.

OLAY VE OLGULAR

1. Başvuran tarafların listesi ekte yer almaktadır.
Türk Hükümeti (“*Hükümet*”) kendi görevlisi tarafından temsil edilmiştir.
2. Başvuranların murisleri (*de cujus*), başka kişilerle birlikte Balıkesir Paşaalanı’nda bulunan bir arazinin sahibidirler.
3. Balıkesir Belediye Meclisi, 24 Aralık 1975 tarihinde, bu arazinin, imar planında küçük sanayi sitesi olarak ayrılmış olması ve 6380 sayılı Kanun gereğince kamu yararı bulunduğu gerekçesiyle kamulaştırılması gerektiğine karar vermiştir. Değerlendirme kurulu, arazinin bedelini 201.860 Türk lirası (TRY) olarak belirlemiştir.
4. Kamulaştırma kararı, söz konusu arazinin maliklerine, 4 Kasım 1977 tarihinde, noter yoluyla tebliğ edilmiştir.
5. Balıkesir Belediyesi, (“*Belediye*”), 7 Nisan 1978 tarihinde, Ziraat Bankası’na 201.860 TRY tutarındaki bedeli yatırmıştır. Ödeme makbuzu dosyaya eklenmiştir.
6. Tapu kütüğüne, 13 Kasım 1978 tarihinde, söz konusu arazinin kamulaştırıldığına dair şerh düşülmüştür.
7. Arazinin malikleri tarafından kamulaştırılma bedelinin artırılması talebiyle, 28 Aralık 1978 tarihinde, Balıkesir Asliye Hukuk Mahkemesine (“*Asliye Hukuk Mahkemesi*”) başvurulmuş ve Asliye Hukuk Mahkemesi kamulaştırma bedelini 2.761.688,06 TRY olarak belirlemiştir. Temyiz talebinde bulunulmadığı için bu karar, 25 Nisan 1979 tarihinde kesinleşmiştir.
8. Mülkü kamulaştırılan malikler, farklı tarihlerde, Balıkesir İcra Dairesi aracılığıyla, Belediye’den kamulaştırma bedelini ödemesini talep etmişlerdir.
9. Belediye, 14 Kasım 2002 tarihinde, Asliye Hukuk Mahkemesinden, başvuranların tapu belgelerinin iptal edilmesini ve arazinin kendi adına tescil edilmesini talep etmiştir. Belediye, belediye meclisi tarafından verilen arazinin kamulaştırılmasına ilişkin kararın maliklerin tamamına 1977 yılında tebliğ edildiğini, ilgililerin Asliye Hukuk Mahkemesi önünde kamulaştırma bedelinin

artırılması talebinde bulunduğunu, ilk belirlenen kamulaştırma bedeli miktarının bir yargı kararıyla artırıldığını ve bu kararın kesinleştiğini, kamulaştırma işleminin gerektiği şekilde ve usulüne uygun olarak gerçekleştirildiğini, ancak tapu kütüğüne kendi adına kaydedilmediğini ileri sürmüştür.

10. Asliye Hukuk Mahkemesi, 21 Haziran 2006 tarihinde, kamulaştırma işleminin usulüne uygun olduğu, kamulaştırma bedelinin ilgili maliklere ödendiği, kamulaştırma bedeli miktarının taraflara 6 Nisan 1979 tarihinde tebliğ edilen bir yargı kararıyla artırıldığı, bu kararın 25 Nisan 1979 tarihinde kesinleştiği ve karara karşı temyiz başvurusunda bulunulmadığı kanaatine varmıştır. Sonuç olarak Asliye Hukuk Mahkemesi, arazinin tapu kütüğünde Belediye adına tescil edilmesine karar vermiştir.

11. Başvuranlar, avukatları aracılığıyla, kamulaştırma kararını tebliğ almadıklarını ve bu bağlamda kendilerine herhangi bir ödeme yapılmadığını belirterek, Asliye Hukuk Mahkemesi kararına karşı temyiz başvurusunda bulunmuşlardır.

12. Yargıtay, 4 Aralık 2006 tarihinde, Asliye Hukuk Mahkemesinden idare ve banka nezdinde kamulaştırma bedelinin ödenip ödenmediğinin doğrulanmasını talep etmiştir.

13. Asliye Hukuk Mahkemesi, 19 Aralık 2006 tarihinde Yargıtay'ın talebine uygun davranmıştır.

14. Ziraat Bankası, 12 Ocak 2007 tarihinde, Asliye Hukuk Mahkemesine, ek kamulaştırma bedeline ilişkin ödeme makbuzlarının arşivlerinde bulunmadığına dair cevap vermiştir.

15. Belediye, 15 Mayıs 2007 tarihinde, ödemenin bir kısmının derhal yapıldığını, diğer kısmının ise emanete alındığını belirterek, kamulaştırma bedelinin ilgili maliklere ödendiğini belgelemiştir. Belediye ayrıca, avukatlara yapılan ödemelere ilişkin makbuzları ve bu ödemeleri onaylayan 8 Ekim 1979 tarihli belediye meclisi kararını ibraz etmiştir. Belediye, belgeleri saklama süresinin sona ermiş olması sebebiyle, ödemelere ilişkin makbuzların

tamamının asıl nüshalarının artık kendisinde bulunmadığını, ancak söz konusu dönemin bütçe defterine göre, borcun tamamının ödenmiş olduğunu ve bu kamulaştırmayla ilgili olarak artık hiçbir meblağdan sorumlu olmadığını eklemiştir.

16. Yargıtay, 18 Eylül 2007 tarihinde, itiraz edilen kararın, usul kurallarına ve konu hakkında uygulanabilir kanun hükümlerine uygun olduğu gerekçesiyle, temyiz başvurusunu reddetmiştir.

17. Yargıtay, 20 Mart 2008 tarihinde, karar düzeltme talebinin reddedilmesine karar vermiştir. Bu karar, 2 Mayıs 2008 tarihinde başvurana tebliğ edilmiştir.

ŞİKÂYETLER

18. Başvuranlar, Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesini ileri sürerek, Türk makamlarını, kamulaştırma sürecini sonuçlandırmamakla ve arazilerinin kamulaştırılması sebebiyle kendilerine ödenmesine hükmedilen bedeli ödememekle suçlamaktadırlar.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

19. Hükümet, başvuranların itiraz ettikleri, birçok kabul edilemezlik nedeni ileri sürmektedir.

20. Hükümet, öncelikle ihtilaf konusu arazinin kamu yararı bulunduğu gerekçesiyle yasal olarak kamulaştırıldığını ve dolayısıyla başvurunun açıkça dayanaktan yoksun olduğunu ileri sürmektedir. Hükümet, arazi maliklerinin kamulaştırma kararından noter yoluyla haberdar edildiklerini, Asliye Hukuk Mahkemesinden kamulaştırılma bedelinin artırılması talebinde bulduklarını ve taleplerinin haklı bulunduğunu belirtmektedir. Kamulaştırma bedeli sürecin başından itibaren bankaya yatırılmıştır. Kamulaştırma bedelinin artırılmasına ilişkin yargı kararının kesinleşmesinin ardından (25 Nisan 1979), belediye meclisi, bakiyenin ödemesini onaylamak amacıyla, 8 Ekim 1979 tarihinde

toplanmıştır. Bu miktarın bir kısmı maliklerin avukatlarına nakit olarak ödenmiş, bir kısmı cebri icra kapsamında ödenmiş ve geri kalanı da ödeme yapılması için emanete alınmıştır. Yargıtay'ın talebi üzerine, Belediye, mülkü kamulaştırılan maliklere herhangi bir borcu olmadığını beyan etmiş ve kendisinde bulunan, ödemelerin onayına ilişkin belgeleri ibraz etmiştir. Hükümet, bazı belgeler bulunamamış olsa da, bu durumun belgelerin saklama süresinin sona ermesinden kaynaklandığını eklemektedir. Yine, ulusal mahkemeler, kamulaştırma işleminin geçerliliğini onaylamış ve kamulaştırma bedelinin ödendiğini doğruladıktan sonra arazinin tapu kütüğünde idare adına tescil edilmesine karar vermiştir.

21. Hükümet, başvurunun Sözleşme hükümleri ile *zaman yönünden (ratione temporis)* uyumlu olmadığını ileri sürmektedir. Hükümet, mülkiyet hakkından veya başka bir gerçek haktan yoksun bırakmanın, ilke olarak, anlık bir eylem teşkil ettiği ve “*bir haktan yoksun bırakılmaya*” ilişkin devam eden bir durum oluşturmadığı kanaatindedir (diğerleri arasında bk. *Malhous/Çek Cumhuriyeti* (k.k.) [BD], No. 33071/96, AİHM 2000-XII). Hükümet, somut olayda ihtilaf konusu kamulaştırma işleminin, Türkiye tarafından Mahkeme önünde bireysel başvuru yolunun kabul edildiği 28 Ocak 1987 tarihinden çok önce gerçekleştirildiğini belirtmektedir. Hükümet bu bağlamda, *La Compagnie des Filles de la Charité de Saint-Vincent de Paul /Türkiye* ((k.k.), No. 19579/07, 27 Ocak 2015) davasında verilen kabul edilemezlik kararına atıfta bulunmaktadır.

22. Hükümet ayrıca, altı aylık süre kuralına riayet edilmediğini ileri sürmektedir. Hükümet bu bağlamda, başvurunun 25 Ekim 2008 tarihinde yapıldığını tespit etmektedir. Oysaki mülkün tapu kütüğüne kamulaştırma şerhi 13 Kasım 1978 tarihinde eklenmiştir ve kamulaştırma bedelinin miktarının artırılması talebine ilişkin dava, 25 Nisan 1979 tarihinde sonuçlanmıştır.

23. Diğer taraftan Hükümet, ihtilaf konusu mülkün 1977 yılında iç hukuka uygun şekilde kamulaştırıldığını ve bu tarihten itibaren başvuranların artık yasal olarak malik sıfatının bulunmadığını açıklamaktadır. Olayların meydana

geldiği tarihte yürürlükte olan mevzuata göre, bir kamulaştırma davası kapsamında tapu kütüğüne tescilin, sadece beyan niteliğinde olması ve bir hak teşkil etmemesi sebebiyle, tapu kütüğünde tapu belgesinin Belediye adına tescil edilmemiş olması, bu tespiti hiçbir şekilde değiştirmeyecektir. Bu sebeple Hükümete göre başvuru da Sözleşme hükümleriyle *kişi yönünden (ratione personae)* uyumlu olmadığı gerekçesiyle kabul edilemezdir.

24. Hükümet son olarak, Mahkeme'yi, iç hukuk yollarının tüketilmediği gerekçesiyle başvuruyu reddetmeye davet etmektedir. Nitekim Hükümet başvuruların, Türk Medeni Kanunu'nun 1007. maddesine dayanarak bir tazminat davası açabileceklerini, ancak bu türden bir başvuruda bulunmadıklarını açıklamaktadır.

25. Hükümet diğer taraftan, başvuranlar Ayser İpin ve Şaban Mangır'ın davanın görüldüğü sırada vefat ettiklerini ve başvuru dosyasında ilgililere ilişkin veraset belgelerinin bulunmadığını eklemektedir.

26. Başvuranlar, kendileri açısından şikâyetlerini yinelemektedirler. Başvuranlar, kamulaştırma kararından haberdar olmadıklarını ve arazide tarım faaliyetleri sürdürmeye ve araziye ilişkin vergileri ödemeye devam ettiklerini belirtmektedirler. Başvuranların her biri, kendilerine ödenmesi gereken kamulaştırma bedelinin kendilerine kısmen ödenmediğinden şikâyetçidir ve hepsi de bu durumda 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesi anlamında mülkiyete saygı haklarının ihlal edildiği kanaatindedirler.

27. Mahkeme, öncelikle bazı başvuranların yargılama sırasında vefat ettiklerini ve varislerinin, başvuruyu devam ettirme taleplerini Yazı İşleri Müdürlüğüne sunduğunu (bk. Ek 9 ve Ek 16) kaydetmektedir. Mahkeme, ilgililerin mevcut başvuruda söz konusu başvuranlar yerine geçme yetkilerinin bulunduğunu kabul etmektedir.

28. Mahkeme diğer taraftan, başvurunun aşağıda belirtilen gerekçelerle her hâlükârda kabul edilemez olması sebebiyle, Hükümetin ilk itirazlarının tamamı hakkında karar vermesinin gerekli olmadığı kanaatindedir.

29. Mahkeme, 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesi ve bu hükmün içerdiği üç ayrı normla ilgili olarak, yerleşik içtihatlarına atıfta bulunmaktadır (diğer kararlar arasında bk. *Iatridis/Yunanistan* [BD], no. 31107/96, § 55, AİHM 1999-II ve *G.I.E.M. S.R.L. ve diğerleri/İtalya* [BD], no. 1828/06 ve 2 diğer başvuru, § 289, 28 Haziran 2018).

30. Mahkeme, Hükümet tarafından ibraz edilen belgeler ışığında, başvuranların mülkünün 4 Kasım 1977 tarihinde kamulaştırıldığını tespit etmektedir.

31. Mahkeme, 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesinin ilk paragrafının ikinci cümlesi anlamında, kamulaştırma işleminin bir mülkiyetten yoksun bırakma durumu teşkil ettiği konusunda şüpheye yer olmadığını hatırlatmaktadır (diğer kararlar arasında bk. *Akvardar/Türkiye*, no. 48171/10, § 84, 29 Ekim 2019).

32. Tapu kütüğünün, üzerinden birçok yıl geçmiş olmasına rağmen idare lehinde değiştirilmemiş olması, bu tespiti değiştirmez, zira Hükümetin de vurguladığı gibi, olayların meydana geldiği tarihte yürürlükte olan mevzuata göre, bir kamulaştırma davası kapsamında tapu kütüğüne tescil, sadece beyan niteliğindedir ve bir hak teşkil etmemektedir. Belediyenin uzun yıllar boyunca araziyi zilyedine geçirmeyi ihmal ettiği ve başvuranların halen arazinin malikleriymiş gibi araziye kullanmaya devam ettikleri doğrudur. Oysaki bir yerin kamulaştırılmasına ilişkin kararın verildiği tarih ile mülkiyetten yoksun bırakmaya sebep olan kamu yararına olan projenin gerçekleştirilmesi arasında oldukça uzun bir süre geçmiş olması durumunda, kamulaştırma, mülkü kamulaştırılan bireyi söz konusu mülkün getireceği herhangi bir katma değerden mahrum bırakma etkisine sahip olabilir; bu özel yoksun bırakma bir kamu yararı gerekçesine dayanmasa da, ilgili, 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesinin gereklerine uygun olmayan ek bir yüke maruz kalabilir (*Motais de Narbonne/Fransa*, no. 48161/99, § 19, 2 Temmuz 2002, *Beneficio Cappella Paolini/San Marino*, no. 40786/98, § 33, 13 Temmuz 2004 ve *Keçecioglu ve diğerleri/Türkiye*, no. 37546/02, § 28, 8 Nisan 2008). Bununla birlikte, araziye kullanmaya devam etmiş olan başvuranlar, bu türden bir zarara maruz

kalmamışlardır, Türkiye’de bu özel konu hakkında herhangi bir dava açmamışlar ve başvurularında bununla ilgili bir şikâyet ileri sürmemişlerdir. Dolayısıyla Mahkeme bu konu üzerinde daha fazla durmayacaktır.

33. Mahkeme’nin, başvuranlardan her birinin kamulaştırma bedeline ilişkin miktarın kendisine ödenmesi gereken kısmını alıp almadığını incelemesi gerekmektedir. Mahkeme bu bağlamda, mülkiyet hakkının kullanımına yapılan bir müdahalenin, toplumun genel menfaatinin gerekleri ile bireyin temel haklarının korunmasının gerekleri arasında “*adil bir denge*” kurması gerektiğini hatırlatmaktadır (*Sporrong ve Lönnroth/İsveç*, 23 Eylül 1982, § 69, A Serisi no. 52). Bu türden bir denge sağlama endişesi, 1 No.lu Protokol’ün 1. maddesinin yapısında tamamıyla, dolayısıyla ilk cümlede yer verilen ilke ışığında okunması gereken ikinci cümlede de yansıtılmaktadır. Bir kişinin mülkiyetinden yoksun bırakılmasını amaçlayan bütün tedbirler tarafından kullanılan yöntemler ile hedeflenen amaç arasında makul bir orantılılık ilgisi bulunmalıdır (*Pressos Compania Naviera S.A. ve diğerleri/Belçika*, 20 Kasım 1995, § 38, A Serisi no. 332).

Mahkeme, bu gerekliliğe riayet edilip edilmediğini kontrol ederek, Devlete, hem uygulama yöntemlerini seçmesi hem de tedbirin sonuçlarının, söz konusu kanunun amacına ulaşma endişesiyle genel menfaat açısından meşrulaştırılıp meşrulaştırılmadığına karar vermesi için geniş bir takdir yetkisi tanımaktadır (*Chassagnou ve diğerleri/Fransa* [BD], no. 25088/94 ve diğer 2 başvuru, § 75, AİHM 1999-III). Bununla birlikte, Mahkeme, istenen dengenin, 1 No.lu Protokol’ün 1. maddesinin ilk cümlesi anlamında başvuranların mülklerinden barış içinde yararlanma haklarıyla uyumlu bir şekilde korunduğunu doğrulama görevi gereğince, bu kontrol yetkisinden feragat edemez (*Zvolský ve Zvolská/Çek Cumhuriyeti*, no. 46129/99, § 69, AİHM 2002-IX).

34. İhtilaf konusu tedbirin, istenilen “*adil dengeye*” riayet edip etmediğini ve özellikle başvuranlar üzerine orantısız bir yük getirip getirmediğini belirlemek amacıyla, iç hukuk tarafından öngörülen telafi yöntemlerinin dikkate alınması gerekmektedir. Mahkeme, bu noktada, mülkün değerine

uygun makul bir miktarın ödenmemesi durumunda, mülkiyetten yoksun bırakmanın normal olarak aşırı bir müdahale teşkil edeceğini ve böyle bir durumda hiçbir tazminat ödenmemesinin sadece istisnai koşullarda 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesi alanında haklı gösterilebileceğini daha önce de belirtmiştir (*Les saints monastères/Yunanistan*, 9 Aralık 1994, § 71, A Serisi no. 301-A, *Ex-roi de Grèce ve diğerleri/Yunanistan* [BD], no. 25701/94, § 89, AİHM 2000-XII, yukarıda anılan *Zvolský ve Zvolská*, § 70 ve *Jahn ve diğerleri/Almanya* [BD], no. 46720/99 ve 2 diğer başvuru, § 94, AİHM 2005-VI).

35. Somut olayda, ilgili kanunla öngörülen telafi yöntemleri uyarınca, Belediye'nin, kamulaştırma bedeline tekabül eden miktarı Ziraat Bankası'na yatırdığı kanıtlanmıştır (yukarıdaki 5. paragraf). Diğer taraftan mülkü kamulaştırılan şahıslar, kamulaştırma bedelinin artırılması istemiyle Asliye Hukuk Mahkemesi önünde dava açma imkânından faydalanmışlardır (yukarıdaki 7. paragraf). Dolayısıyla başvuruların, kendilerine ek kamulaştırma bedeli bağlamında ödenmesine hükmedilen bir miktarı elde etme hakkı, Asliye Hukuk Mahkemesi'nin 28 Aralık 1978 tarihli kararıyla doğmuş olup, bu karar, 25 Nisan 1979 tarihinde kesinleşmiştir. Bu tarihler, Mahkeme'nin kamulaştırmanın yasallığını veya ihtilaf konusu telafi yöntemlerinin 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesine uygunluğunu inceleme yetkisi bulunmaksızın, Türkiye tarafından *zaman yönünden (ratione temporis)* yetkisinin tanındığı 28 Ocak 1987 tarihinin öncesine tekabül etmektedir. Zaten başvurular da bu bağlamda bir şikâyet ileri sürmemişlerdir.

36. Mahkeme, Belediye'nin 24 Aralık 1975 tarihli kamulaştırma kararını dayanak göstererek, ulusal mahkemelerden başvuruların tapu belgelerini iptal etmelerini ve araziyi kendi adına tescil etmelerini talep ettiğini ve bunun üzerine Yargıtay'ın, ilk derece mahkemesinin kamulaştırma bedelinin başvurulara etkin olarak ödenip ödenmediğini doğrulamasını gerekli kıldığını gözlemlemektedir (yukarıdaki 12. paragraf). Yargıtay, ancak bu doğrulama gerçekleştirildikten sonra ihtilaf konusu arazinin idare adına tesciline ilişkin

kararı onamış ve ilgililerin karar düzeltme talebini reddetmiştir (yukarıdaki 16-17. paragraflar). Mahkeme bu bağlamda, ulusal mahkemeler yerine geçerek ulusal kanunları yorumlama görevinin bulunmadığını; ulusal mevzuatı yorumlamanın öncelikle ulusal makamlara, özellikle mahkemelere düştüğünü hatırlatmaktadır (*Tejedor García/İspanya*, 16 Aralık 1997, § 31, Karar ve Hükümler Derlemesi 1997-VIII). Mahkeme, ulusal mahkemeler tarafından yapılan delil unsurlarına ilişkin değerlendirmede, keyfi ya da açıkça makul olmayan hiçbir husus tespit etmemektedir. Banka'nın aradan geçen sürenin uzunluğu sebebiyle, arşivlerinde kamulaştırma bedelinin ödendiğine dair bir belge bulamadığı doğrudur, ancak kamulaştırma işlemini yapan idare, bu ödemelerle ilgili bazı belgeler ibraz etmiş ve ulusal mahkemeler bu belgelerin yeterli olduğu kanaatine varmıştır (yukarıdaki 15. paragraf). Dolayısıyla bu koşullarda, Mahkeme'nin ulusal mahkemelerin, başvuruların kamulaştırma işlemi karşılığında tazminat elde ettiğine ve arazinin tapu kütüğünde idare adına tescil edilmesi gerektiğine dair varmış olduğu sonuçları bertaraf etmesine imkân veren hiçbir unsur bulunmamaktadır.

37. Sonuç olarak, başvuruların 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesine ilişkin şikâyetleri, açıkça dayanaktan yoksundur ve bu şikâyetlerin, Sözleşme'nin 35. maddesinin 3 ve 4. fıkraları uyarınca reddedilmesi gerekmektedir.

Bu gerekçelerle, Mahkeme, oy birliğiyle,

Başvuruyu devam ettirme taleplerini sunan başvuruların varisleri Ayser İpin ve Şaban Mangır'ın, mevcut davayı başvurular yerine devam ettirme yetkilerinin bulunduğu;

Başvurunun kabul edilemez olduğuna

karar vermiştir.

ZEBİL VE DİĞERLERİ/TÜKRİYE KARARI

İşbu karar, Fransızca dilinde tanzim edilmiş olup, 11 Haziran 2020 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

Hasan Bakırcı
Yazı İşleri Müdür Yardımcısı

Egidijus Kūris
Başkan

ZEBİL VE DİĞERLERİ/TÜKRİYE KARARI

EK

No	Ad SOYAD	Doğum Tarihi	Uyruğu	İkamet Yeri	Varisler
1	Neziha ZEBİL	08/08/1934	Türk	Balıkesir	
2	Sadriye AYHAN	08/05/1961	Türk	Balıkesir	
3	Müzekka BAYDEMİR	25/01/1928	Türk	Balıkesir	
4	Hanife CEYLAN	07/12/1972	Türk	Balıkesir	
5	Sabiha ÇOKIŞCAN	08/08/1934	Türk	Soma	
6	Kasım ECEKURT	16/07/1943	Türk	Balıkesir	
7	Gülser GÜLAÇ	03/05/1965	Türk	Balıkesir	
8	Ali İPİN	13/11/1958	Türk	Balıkesir	
9	Ayser İPİN	01/01/1939 Vefat Tarihi : 24/10/2015	Türk	Balıkesir	- Ali İPİN - İsmail İPİN - Hanife CEYLAN - Gülser GÜLAÇ
10	İsmail İPİN	12/09/1963	Türk	Balıkesir	
11	Ayşe KARAKOÇ	09/05/1953	Türk	Balıkesir	
12	Niyazi KAYGI	24/01/1944	Türk	Balıkesir	
13	Coşkun KOCAKUŞAK	01/04/1962	Türk	Balıkesir	
14	Sebat KOCAKUŞAK	13/12/1944	Türk	Balıkesir	
15	Taner KOCAKUŞAK	10/01/1967	Türk	Balıkesir	
16	Şaban MANGIR	04/09/1923	Türk	Balıkesir	- Tenzile ASLAN - Ömer MANGIR

ZEBİL VE DİĞERLERİ/TÜKRİYE KARARI

No	Ad SOYAD	Doğum Tarihi	Uyruğu	İkamet Yeri	Varisler
		Vefat Tarihi : 18/01/2015			- Mustafa MANGIR - Lütfü MANGIR - Fatma CAN - Kadriye KOŞAR
17	Emine ŞAHİN	15/09/1954	Türk	Balıkesir	
18	Nezihat YILMAZ	01/03/1969	Türk	Balıkesir	